

PRIEKŠVĒSTNEŠI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan. 2:31–45, 3:1–12, 17, 18; Atkl. 13:11–17; Rom. 1:18–25; Ap. d. 12:1–17; Mt. 12:9–14.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo Dievs nav mums devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu” (2. Tīm. 1:7).

Šonedēļ mēs apskatīsim vēl divus Bībeles stāstus, kas vēsta par pēdējo dienu notikumiem, atklājot vērā ņemamas detaļas.

Pirmkārt, mēs apskatīsim stāstu par Sadrahu, Mesahu un Abednego, kurā ir acīmredzamas atsauces uz Atkl. 13. nodaļā aprakstītajiem jautājumiem. Pēc tam mēs pievērsīsimies Jaunajai Derībai, kur atklāsim, ka arī agrīno kristiešu pieredze palīdzēs mums saprast, ko sagaidīt šajā laikā līdz Kristus atnākšanai.

Abi piemēri izceļ ievērojamu drosmi un sniedz atslēgu, kā rast sirdsmieru vissmagākajos apstākļos.

Atkal un atkal Jēzus iedrošināja Savus klausītājus – “nebīstieties” un “kāpēc tavas domas tevi nomāc?”. Ir svarīgi atcerēties, ka pravietojumu centrā ir Kristus, un tāpēc mums ir jāspēj atrast viens un to pats padoms visās ainās, kas attēlotas zemes beigu momentos. “Jūsu sirdis lai neizbīstas,” Viņš pamācīja Savus mācekļus, “ticiet Dievam un ticiet Man” (Jņ. 14:1).

Citiem vārdiem sakot, jā, pēdējo dienu notikumi būs grūti un smagi tiem, kas cenšas palikt uzticīgi Dievam. Bet galu galā mums uz šiem notikumiem jāskatās ar cerību, nevis bailēm.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. jūnijā.

Dan. 2 un vēsturiskā pieeja pravietojumu skaidrošanai

Viens no spēcīgākajiem pravietojumiem visos Rakstos ir Dan. 2. nodaļa. Rakstot vairāk nekā piecsimt gadus pirms Kristus, pravietis izklāstīja pasaules vēsturi, sākot no viņa laikiem Bābelē un pēc tam aprakstot Medo-Persiju, Grieķiju, Romu un tās sadalīšanos mūsdienu Eiropas tautās, kādas tās ir šodien.

Faktiski, runājot par šīm Eiropas tautām, vienā pantā teikts, ka “cilvēki sadzīvē un laulības noslēdzot gan saskaras cits ar citu, bet neviena daļa nesaraujami nesavienojas ar otru, tieši tā, kā dzelzs nesavienojas ar mālu” (Dan. 2:43). Šis pravietojums ir pārsteidzoši piepildījies. Tas ir, neskatoties uz visu veidu jauktajām laulībām starp šo tautu cilvēkiem (no valdniekiem līdz plebejiem), tās joprojām dzīvo nošķirti, katra par sevi.

Piemēram, Lielbritānijas monarhiju tagad sauc par Vindzoras dinastiju, jauk angļu nosaukums. Tomēr šis nosaukums ir salīdzinoši nesens – kopš 1917. gada. Pirms tam ģimeni sauca par Saksijas Koburgas un Gotas dinastiju, kas ir izteikti vācisks vārds, jo daudzas britu karaliskās personas, saskaroties cita ar citu, bija vāciešu asinsradinieki. Tomēr ar šīm asinssaitēm nepietika, lai atturētu no savstarpēja kara, tāpēc Pirmā pasaules kara laikā, vēloties norobežoties no nīstajiem ienaidniekiem, angļi nomainīja nosaukumu uz Vindzoras namu.

Izlasi Dan. 2:31–45. Kāds bija Nebukadnēcara sapnis, un kā Daniēls to izskaidroja?

Visi Daniēla apokaliptiskie pravietojumi seko Dan. 2. nodaļā noteiktajam pamatam. Tas ir, pārējos pravietojumos ir tā pati secība, kas Dan. 2. nod., kur vienu pasaules impēriju nomaina nākamā, līdz Dievs nodibina Savu mūžīgo valstību (sk. Dan. 2:44; 7:13, 14). Citiem vārdiem sakot, pravietojumi iet cauri vēsturei nepārtrauktā impēriju secībā, sākoties senatnē un noslēdzoties nākotnē, līdz pat mūsdienām. Šī ir vēsturiskā pieeja, interpretējot pravietojumus, un tas ir vajadzīgs šo tekstu pareizai izpratnei. Vēsturiskās pieejas izmantošana ir ļoti svarīga, lai izprastu pēdējo dienu notikumus, jo īpaši, kā tie ir attēloti Atklāsmes grāmatā.

Kā Dan. 2. nodaļa pierāda, ka Dievs ne tikai zina nākotni, bet arī to, ka Viņš galu galā ir par to atbildīgs?

Tēla pielūgsmē

Lai cik padevīgs bija Nebukadnēcars, Daniēla paveiktā iespaidots, sākumā viņš maksāja Daniēlam un viņa Dievam (sk. Dan. 2. nod., it īpaši 46.–48. pantu), tomēr tas neturpinājās ilgi.

Izlasi Dan. 3:1–12. Kāda nozīme varētu būt tam, ka statuja bija tikai no zelta un ka ķēniņš pieprasīja to pielūgt? _____

Ķēniņš uzsvēra savu nepakļaušanos Dieva vēstij, uzbūvējot statuju, kas izgatavota tikai no zelta. Vēsts? Bābele nekad nekritis, un Nebukadnēcars vienmēr būs ķēniņš. Ikviens, kurš uzdrošināsies apstrīdēt šo ideju, tiks sodīts ar nāvi. Tas kalpo kā spēcīgs atgādinājums, ka mūsu cilvēciskā tieksme pēc pašnoteikšanās var ātri padarīt mūs aklus pret patiesību, kā visdrīzāk norisināsies Lielā cīņā.

Savā ziņā Nebukadnēcars demonstrē Lucifera īpašības: viņš bija ambiciozs, pašnozīmīgs un pietiekami lepns, lai atklāti saceltos pret Dieva autoritāti. Taču, protams, pastāv arī ievērojamas atšķirības: Nebukadnēcars galu galā sāka ticēt patiesajam Dievam, un, visticamāk, mēs viņu satiksim valstībā, pret kuru viņš sākotnēji tik dedzīgi cīnījās.

Izlasi Dan. 3:17, 18, trīs ebreju zēnu vārdus, kas nepakļāvās ķēniņam. Ko tas mums māca par ticību, un ko tā reizēm varētu no mums prasīt? _____

Padomājiet, cik viegli šie trīs vīri varēja racionāli izkļūt no bīstamās situācijas. “Mēs taču neesam fanātiķi, kas vēlētos tikt dzīvi sadedzināti tikai vienas noliekšanās dēļ! Vai mēs nevarētu tikai izlikties, paklanoties, lai aizsietu kurpju šņores, vienlaikus pielūdzot savu Dievu?” Vai tas tiešām bija tā vērts, ko viņi piedzīvoja? Acimredzot viņi tā domāja, un viņu vārdi liecina, ka dzīvības briesmas viņi apzinājās.

Kā mēs varam izvairīties no vieglajām racionalizācijām, kas mums sniedz iespējas iziet uz kompromisiem attiecībā uz mūsu ticību? Kas ir pateikts šajā tekstā attiecībā uz tamlīdzīgiem kārdinājumiem: “Kas vismazākajā lietā ir uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams, un, kas vismazākajā lietā ir netaisns, tas arī lielās lietās ir netaisns” (Lk. 16:10)? _____

Tēla pielūgšana – atkal

Bībeles pētnieki jau sen ir saskatījuši saistību starp Dan. 3. nodaļu un to, ko Atklāsmes grāmata māca par pēdējo dienu notikumiem. Un pamatoti, jo Dan. 3. nodaļa – ar pavēli, kas ir sodāma ar nāvi, tas ir, “pielūgt tēlu” (Dan. 3:15) – atspoguļo to, ko Atklāsmes grāmata māca par pavēli, kas sodāma ar nāvi, pielūgt citu tēlu. “Tam bija dotas spējas iedot dzīvības garu zvēra tēlam, lai zvēra tēls varētu runāt un panāktu to, ka visi, kas nepielūgtu zvēra tēlu, tiktu nokauti” (Atkl. 13:15).

Izlasi Atkl. 13:11–17; 14:9, 11, 12; 16:2; 19:20 un 20:4. Kāds šeit ir kontrasts, kas Dieva baušļus pretstata cilvēku baušļiem? _____

Dieva ļaudis ir aicināti pielūgt “To, kurš radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus”, tas ir, Radītāju, pretstatā zvēram un tā tēlam. Trīs ebreju zēni, saskaroties ar līdzīgiem draudiem, atteicās pielūgt ko citu kā vien pašu Dievu Radītāju. Līdz ar to, lai cik atšķirīgi apstākļi būtu starp pavēli pielūgt tēlu Duras līdzenumā ar to, kas notiks visā pasaulē ar aicinājumu pielūgt tēlu, nevis Radītāju, princips ir viens un tas pats.

Izlasi Rom. 1:18–25. (Nemiet vērā saikni starp Rom. 1:18 un Atkl. 14:9, 10 attiecībā uz “Dieva dusmām”.) Kādā veidā jautājums par tēla pielūgšanu ir tikai vēl viena šī paša principa izpausme attiecībā uz to, kam galu galā cilvēki nododas? _____

Pielūgsme uzreiz nenozīmē klanīties un dedzināt vīraku. Mēs būtībā pielūdzam visu, kam mēs pilnībā uzticamies. Pārdomājot, ka Dievs ir mūsu Radītājs un – pēc tā, ko Viņš ir paveicis mūsu labā Jēzū, – arī mūsu Pestītājs, tad, protams, ir jāpielūdz tikai Viņš. Viss pārējais ir elkdievība. Varbūt tas palīdz izskaidrot šos Jēzus skarbos vārdus: “Kas nav ar Mani, tas ir pret Mani, un, kas ar Mani nesakrāj, tas izkaisa” (Mt. 12:30). Pēdējie notikumi vienkārši būs šīs patiesības dramatiska izpausme.

Agrinās draudzes vajāšanas

Priekšvēstnešus pēdējiem notikumiem mums sagādā ne tikai Vecā Derība, bet arī Jaunā Derība. Pirmā gadsimta kristiešu dzīve nebija viegla. Vispirms viņus ienīda daudzi viņu pašu reliģijas biedri, uzskatot, ka tie apdraud Mozus ticību. Viņi arī saskārās ar pagāņu Romas impērijas dusmām. “Pret Kristu Viņa sekotāju personā savienojās zemes un elles varas. Pagānisms saprata, ka, ja uzvarēs Evaņģēlijs, tad tā tempļus un altārus noslaucīs no zemes, tāpēc tas sakopoja visus spēkus kristietības iznīcināšanai. Tā aizdegās vajāšanu ugunis.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 39. lpp.)

Apustuļu darbu grāmatā ir stāsts, kas visai spēcīgi parāda, ko Dieva ļaudis varētu sagaidīt, virzoties uz scenāriju, kas atrodams Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā.

Izlasi Ap. d. 12:1–17. Kādi šī stāsta elementi varētu paredzēt pēdējo dienu notikumus?

Jēkabam tika nocirsta galva, un Pēterim bija jābūt nākamajam. Kristiešiem tika piespriests nāvessods. Iespējams, vienu no šī stāsta ievērojamākajiem aspektiem var atrast faktā, ka Pēteris guļ savas dzīves smagākajā naktī – tik dziļi, ka eņģelim viņam ir jāiesit, lai viņu pamodinātu!

Pēteris brīnumainā kārtā tika atbrīvots un atrada ceļu uz ticīgo sapulci, kuras dalībniekiem bija grūti noticēt, ka viņš patiešām ir atbrīvots, lai gan viņi bija par to lūguši. Bībelē teikts, ka viņi bija pārsteigti, un tas liek brīnīties, cik bieži mēs lūdzam un gandrīz neuzdrošināmies ticēt, ka Dievs mums patiešām atbildēs.

Daži ticīgie tika nošauti, citi tika nogalināti. Tuvojoties beigu laikam, notiks tas pats. Pat Pēteris, lai gan toreiz tika saudzēts, galu galā nomira ticības dēļ. Pats Jēzus viņam teica: “Patiesi, patiesi Es tev saku: jauns būdams, tu pats jozies un gāji, kur gribēji. Kad tu būsi vecs, tu izstiepsi savas rokas un cits tevi jozīs un vedīs tevi, kur tu negribi.” Bet to Viņš sacīja, norādīdams, kādā nāvē tas Dievu godinās. Un, to teicis, Viņš tam saka: ‘Seko Man!’” (Jņ. 21:18, 19)

Ievērojiet, ka Jēzus pēc tam, kad bija pastāstījis Pēterim, kā viņš nomirs, tomēr viņam saka: “Seko Man.” Ko tam vajadzētu mums atklāt par to, kāpēc pat nāves draudi nedrīkst mūs atturēt no sekošanas Kungam? _____

Zvēra zīme

Tā kā neskaitāmi gadi ir aiztecējuši un tādi pēdējie notikumi kā nāves dekrēts un zvēra zīme vēl nav pieredzēti, tādēļ daži ir pauduši šaubas, pat skepsi, par mūsu gala notikumu interpretāciju, tostarp to, ka noslēdzošajā konfliktā sabats un svētdiena var kļūt par centrālo jautājumu.

Atklāsmes grāmata ir skaidra: mēs vai nu pielūdzam Radītāju, vai zvēru un tā tēlu. Un, tā kā septītās dienas sabats ir Dieva kā Radītāja fundamentāla zīme – atgriežoties pie pašas Ēdenes (sk. 1. Moz. 2:1–3) –, nav jābrīnās, ka jautājumā par Radītāja pielūgšanu sabats būs centrā. Tāpat nav nejaušība, ka zvēra spēks ir tas pats spēks, kas apgalvo, ka ir mainījis sabata bausli no Bībeles pielūgsmes dienas uz svētdienu, kam Bībelē nav svētību. Ņemot to vērā, ideja par sabata un svētdienas iesaistīšanu pielūgsmes jautājumā – vai nu Radītāja (sk. Atkl. 14:6, 7), vai zvēra pielūgsmi – ir pamatota. Un arī Jaunajā Derībā mums ir priekšvēstnesis šim jautājumam par septītās dienas sabatu attiecībā pret cilvēku izdomātu likumu.

Izlasi šādus pantus: Mt. 12:9–14, Jņ. 5:1–16. Kas lika reliģiskajiem vadītājiem vēlēties nogalināt Jēzu? _____

Kā reliģiskie vadītāji Mateja evaņģēlija 12. nodaļā reaģēja pēc tam, kad Jēzus sabatā dziedināja cilvēku ar nokaltušu roku (Mt. 12:9–13)? “Tad farizeji izgāja un sarunājās pret Viņu un nolēma To nogalināt” (Mt. 12:14). Slepka vība septītās dienas sabata dēļ? Jņ. 5:1–16 pēc kārtējās brīnumainās dziedināšanas septītajā dienā vadītāji “tāpēc sāka Jēzu vajāt, ka Viņš to bija darījis sabatā” (Jņ. 5:16).

Slepka vība septītās dienas sabata dēļ, jo dziedināšana nesaskanēja ar cilvēku tradīcijām? (Te jāuzsver, ka nekas Bībelē neaizliedza dziedināšanu sabatā, tāpat kā nekas Bībelē nav nolīcis svētdienu sabata vietā.) Lai gan konkrētais jautājums, kurā ir iesaistīts Jēzus, šeit nav tāds pats kā pēdējos notikumos, tas ir pietiekami saistīts: cilvēku likumi pretstatā Dieva likumiem, un šo pretējo likumu centrā ir Bībeles sabats.

Mirt par kādu no Dieva baušļiem? Kā var viegli mēģināt racionalizēt savas iespējas izbēgt no tā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Lielā cīņa” nodaļu “Dieva ļaudis atbrīvoti” (635.–652. lpp.).

“Visos laikos Dievs ar svēto eņģeļu starpniecību ir palīdzējis un glābis Savus ļaudis. Debesu būtnes ir aktīvi iejaukušās daudzās cilvēku lietās. Tās ir parādījušās apgērbā, kas laistās kā zibens; tās ir nākušas arī kā parasti ceļinieki. Eņģeļi Dieva vīriem ir atklājušies zemes iedzīvotāju izskatā, kad tie dienas vidū it kā noguruši atpūtās zem ozoliem. Tie ir pieņēmuši cilvēku viesmīlību. Tie ir kalpojuši par vadoņiem nakts pārsteigtiem ceļotājiem. Tie ar savām rokām ir aizdedzinājuši uguni uz altāra. Tie ir atvēruši cie­tuma durvis, lai atbrīvotu Kunga kalpus. Un, tērpti Debesu apbruņojumā, viņi novēla akmeni no Pestītāja kapa.

Daudzreiz eņģeļi cilvēku izskatā ierodas taisno sapulcēs; tie apmeklē arī ļauno sanāksmes kā tad, kad gāja uz Sodomu, lai redzētu viņu darbus un noskaidrotu, vai ļaudis jau nav pārkāpuši Dieva pacietības robežu. Kungs atrod prieku žēlastībā, un to nedaudzo dēļ, kas patiesi Viņam kalpo, bieži ierobežo nelaimes gadījumus un postu, tā ļoti daudziem ļaujot baudīt miera apstākļus. Bet grēcinieki nemaz neaptver, ka par savu dzīvību tiem jāpateicas tiem nedaudzajiem uzticīgajiem, kurus viņi tik labprāt izsmej un apspiež.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 631., 632. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi 2. Tim. 1:7. Pārrunājiet pravietojumu jautājumus, kas jūs visvairāk satrauc. Kā mēs varam atbrīvoties no baiļu gara un atrast Dieva cerības vēsti pat tajos pravietojumos, kas runā par vajāšanām ticības dēļ?

2. Lai gan šobrīd varētu būt grūti saprast, kā sabats un svētdiena kļūs par redzamo un centrālo notikumu pēdējā laikā, pavērojiet, cik ātri mainās pasaule! Ko šai patiesībai vajadzētu mums mācīt par to, kā savu ticību nebalstīt uz aktuālajiem notikumiem, kas strauji mainās, bet vienīgi uz atklāto Dieva Vārdu?

3. Pārdomājiet Daņ. 2. nodaļu (un arī 7. nodaļu). Visas impērijas nāca un gāja tieši tā, kā bija paredzēts. Šodien, atskatoties vēsturē, mēs varam konstatēt, ka viss ir noticis saskaņā ar pravietojumiem. No mūsu perspektīvas šodien gaidāma tikai vēl viena impērija. Kura tā ir, un kāpēc mēs varam būt pārliecināti, ka tā patiešām notiks, kā ir paredzēts?